

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2020. május

Húsvét után, május elején

Ha körülnézünk világunkban, olyan érzésünk támadhat, mint a *háborús idők*et élnénk. Kevés embert látunk az utcákon, azok is legfeljebb néhány szót váltanak egymással, mindenki siet haza, figyeli a híreket: Merre terjed a vírus, hány áldozata van? Úgy tűnik, mintha az ellenség valóban a vírus lenne. Ám ha valakinek van ideje rá (és mostanában sokaknak van), hogy magába merüljön és elgondolkodjék, akkor az a sejtése támadhat, hogy nem is egy vírussal harcolunk, hanem egy *olyan világgal*, amelyikben ez a vírus kialakulhatott és elszabadult. Itt nem tudatos emberi bűnökre vagy gonoszságra gondolunk, hanem inkább helytelen gondolkodásmódra és életformára.

Valószínűnek látszik ugyanis, hogy ez a vírus azért szabadulhatott el, és azért terjedhet ilyen gyorsan, mert világunk nem magával az *emberrel*, az emberi élet kiteljesedésével és a boldogság keresésével, hanem a növekvő gazdasággal volt elfoglalva. Állandón azt hallottuk: Növekedjék a gazdaság, akkor minden emberi probléma megoldódik. Lesz munka, lesz bőséges termék a piacon, és lesz, aki azt megvásárolja. Tudjuk, fontos a gazdaság, értéket teremt. De, ha a gazdasági növekedést előtérbe helyező társadalom-filozófiák (ideológiák) olyan életformát kényszerítenek az emberre, amely nem felel meg a lényegének, az

ember és az emberi kapcsolatok sérülhetnek. Láthatjuk a *következményeket*: a családok szétesnek, vagy létre sem jönnek. Sok helyen egyre kevesebb gyermek születik, az emberi kapcsolatok felszínesebbé válnak. A korosztályok között ellentétek is érezhetők. Növekszik a gazdasági különbség a szegények és a gazdagok között, mind egy társadalmon belül, mind a világ népei között. Egy egységesebb emberiség sokkal hatékonyabban fel tudná venni a küzdelmet a terjedő vírussal szemben.

Május van. Virágoznak a fák, a levegőben érezzük a tavasz illatát. Szabad-e ilyenkor a múlt hibái, bűnei miatt keseregnünk, ahelyett, hogy a szebb jövővel foglalkoznánk? – kérdezhetjük. Úgy gondolom, hogy a múltba való visszatekintés kötelességünk. Igen! Vissza kell tekintenünk a múlt hibáira, azért, hogy abból tanulva, bizakodva szembe tudjunk nézni a jövővel. Mít fogok másképpen, jobban csinálni, mint előtte, akkor is, ha változtatnom kell gondolkodásmódomon és magatartásomon. Május a Szűzanya hónapja, Aki meghozhatja számunka a *lelki tavaszt*. Ehhez a tavaszi lelki megújuláshoz kérjük az Ő közbenjáró segítségét. Sarlós Boldogasszony, könyörögj érettünk!

Ferenc atya

Húsvét a monitoron

A hozzáértő és kellő felszereltséggel rendelkező újlaki hívek számítógépükön követhették a szent három nap templomi eseményeit, internetes közvetítések formájában. Hogy ez hogyan vált lehetővé, arról Harmat Péter, a képviselőtestület alelnöke számolt be:

A vírusjárvány felbukkanásával az egész világon szinte egyszerre lett nagy keletje azoknak a számítógépes eszközöknek, amelyek az emberek közötti távoli kapcsolattartáshoz szükségesek. Tömegesen kezdtünk el laptopokat, háttértárolókat, mikrofonokat, számítógépes kamerákat beszerezni. És ezek csak az „amatőr” eszközök. Ehhez jött azoknak az eszközöknek a beszerzési inváziója, amelyekkel kisebb-nagyobb közösségek, például iskolák és plébániák kell, hogy

rendelkezzenek ahhoz, hogy akár meglévő kamerájuk mozgóképét a válságos időben távolra tudják küldeni. A szoftveres és hálózati eszköztár régóta rendelkezésre áll világméretben, de a közvetítési láncban voltak olyan hardver elemek, amelyekkel a mi plébániánk nem rendelkezett. Mire beszerezni próbáltuk volna, már sehol sem lehetett, kifogytak. Ekkor kértünk napi leveleinkben is segítséget olvasóinktól, hátha tud valaki ilyen legalább kölcsönözni – de pozitív válasz nem érkezett.

Végül a közvetítések technikai kérdését, a hiányzó elemek pótlását Ferenc atya oldotta meg. A megoldás ráadásul egy komplett hardver-szoftver-beállítási együttes rendelkezésre bocsátása lett. A technikai eszközöket ugyanis egy régi tanítványa, Krisztián –

immár egyik jótévőnk – biztosította, aki egy professzionális informatikai csapatot irányít. Az ő emberei eljöttek, összerakták, beállították és kölcsönbe adták a szükséges eszközöket! A közvetítésekhez szükséges személyes munkát azonban már a mi plébániánk és képviselő-testületünk tagjai végezték. Előtte még egy-két kiegészítő technikai eszközt Pazicski Tibor szerzett be.

Büki Balázs informatikus-kameraman, Lasetzky Kriszta kábelkezelő-ügyelő és Weisz János mikrofonhang-kezelő alkotta azt a csapatot, amely együtt dolgozott főleg a kamera „mögött”, ámbar a feltámadási szertartás alatt Kriszta és János olvasott is. Azt pedig, remélem, sokan látták, hogy kik voltak a kamera előtt: Ferenc atyán és Márton atyán kívül elsősorban Molnár Gábor és szombaton a két ministránsvezető, Rihmer Patrik és Schäffer Lackó. Köszönjük mindnyájuknak!

Ami a közeli jövőt illeti, Krisztián azt ígéri, hogy egy kompaktabb technikai közvetítési eszközt fog kölcsönadni, amivel szinte rutinszerűvé tehetjük a közvetítéseket, amiket később a Youtube-on felvé-

telként is megtekinthetünk. Remélhetőleg ez – lassan-lassan végleges technikai eszközökkel, a templomi hangrendszerrel való összekötéssel, stb. – állandó megoldásunkká fog válni a későbbiekben.

Kérdés, hogy ha elmúlik a „kötelező távollét” időszaka, fenntartsuk-e a közvetítést, például a vasárnapi miséket. Ez természetesen Ferenc atya döntése lesz. Egyébként vannak, akik katekétikai, egyházi, stb. szempontból a szentmise mindennemű közvetítésének a veszélyeit hangsúlyozzák elsősorban, miszerint a videó és a hang továbbvezetése templomon kívülre azt az illúziót táplálja a nézőben, hogy szentmisén vesz részt – pedig azt csak személyes jelenléttel lehet megtenni az Egyház parancsa szerint. Csak hogy egy közvetítés a betegeknek, a járnai nem tudóknak vagy nem merőknek, a kicsi gyermeket otthon-hagyni-nem-képes szülőknek, avagy a munkában-ügyeletben éppen másokat szolgálóknak, a hitetleneknek, az útkeresőknek megerősítésül szolgálhat. Ezzel a közvetítés az irgalom egy cselekedete is lehet.

Elcsendesedett az Isten háza tája is...

Néptelen a plébánia. Üres a templom, üresek a közösségi termek, csendes az udvar, a kert. Mondhatni, minden takarékon működik.

De él azért. A templom előtere nyitva áll reggeltől estig, és be-belépve „egy szóra” gyakran látni egy-egy embert. Csendesen állva a rácsnál, elmélyedve, maga elé nézve. Ha pár percnél tovább maradok, olykor észre sem veszem, mert ugyanolyan csendesen távozik.

Sajnos a karitasz is szünetel – igaz, csak részben. A Kolosy téri pék nagylelkű ajándékait, melyeket boldogabb időkben szombatonként továbbítottunk a Miklós utcai Máltai központba vagy a Jó Pásztor nővérek anyaatthonába, sajnos most nem vihetjük. Részben, mert nem fogadnak adományokat (semmit!), részben, mert a pék is rövidebben tart nyitva, kevesebbet is süt. De él a remény, hogy azután..., hogy majd utána... újjáéled ez is. Már beszéltünk is velük róla.

A rászorulók nem lettek kevesebben. Jönnek a már régebről ismert hajléktalanok, vagy ugyan lakásban élő, de nagyon szegény sorsú emberek, és jönnek újak is. Sokaknak lett az eddig sem könnyű élete még nehezebb, még kilátástalanabb. Egy-egy ételkonzervért, két szelet kenyérért sokan csengetnek be, amit most a plébánia ablakán át kapnak meg. De jönnek, minden nap jönnek.

És alakul azért a kert is. A tavaly megszüntetett sövény gyökereit Márton atya ássa ki kitaróan és kemény munkával. Mire lehetőség lesz rá, lehet majd ültetni, szépíteni... Ami a hátsó kertre – boldog napközök színterére – is ráfér majd, hiszen megnőtt a fű, a gyom, munkáskéz után kiált.

Már most lehet rá készülni. Mert egyszer vége lesz a járválynak.

És akkor majd újjáéled minden.

-jéjé

A kegyelem különös időszaka

Alighanem soha el nem tudtuk volna képzelni, hogy valaha is lesz ilyen a Nagyhét és a Húsvét, mint amiben most volt részünk. És persze ez a különös időszak még korántsem ért véget, sőt, nem is igazán látjuk, hogy mi lesz, mikor és mi jön ez után. Az ilyen helyzetek bizony nemcsak azért nehezek – de természetesen azért is –, mert féltjük szeretteinket, esetleg saját magunkat is, hanem azért is, mert azt kell átélni, hogy hirtelen-váratlan el lettünk vágva az éltető forrástól: szentmisétől, szentáldozástól, szentségimádástól. Személyes – családi és közösségi – kapcsolataink egyik napról a

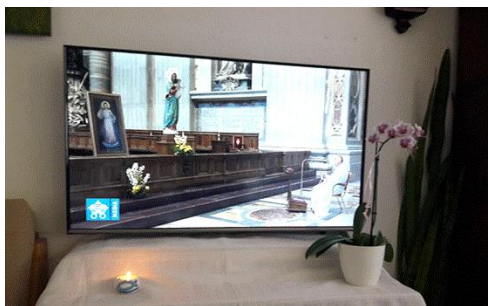
másikra mintegy zárójelbe tették, még ha az információs technológia enyhíthet is ezen a helyzeten.

Bár nem ez látszik a legfontosabbnak, mégis hadd induljak el ezen a szálon. Tehát arról a sokat (és többnyire azért nem alaptalanul) bírált 21-ik századi fejleményről, „vívmányról” van szó, amely előtérbe hozta a virtuális világot, a virtuális kapcsolatokat. Most viszont azt látjuk, hogy mennyire fontos, és igen: mennyire hasznos, hogy ez a „képesség” létrejött, amelynek révén ebben a rendkívüli helyzetben mégis bekapcsolódhattunk a Szent Három Nap, a Húsvét

liturgiájába. Újabb bizonyítékaul annak, hogy jó dolgokra is alkalmasak ezek a lehetőségek, rámutatva arra, hogy hibás, felesleges, vagy akár bűnös használatukért bizony nem az eszközök felelősek, hanem mi, emberek, a használók.

Felemelő érzés látni, ahogyan „egy csapásra” megtelik a virtuális tér igazi keresztény, spirituális tartalommal. Mi, az Újlaki Sárlos Boldogasszony plébánia hívei naponta bekapcsolódhatunk Ferenc atya miséibe, és elektronikus levélben ugyancsak naponta megérkezik az aznapi homília tanításának lényegre törő összefoglalása is. Ezért mi már reggeltől az újlaki YouTube csatornán – https://www.youtube.com/channel/UCNI6_xiWns_mgMGmmV-CCqQ/ – lessük, hogy mikor érkezik a napi szentmise, amely az elmúlt hetek-napok során szinte spontán kialakult napi-rendünknek, pontosabban napi imarendünknek egyik meghatározó eleme – a lelki áldozással együtt. Ez utóbbi egyszerre felemelő és (nem tagadom) kicsit fájdalmas lehetőség, merthogy most, amikor nem tudunk szentáldozáshoz járulni, most élhetjük át, hogy mennyire nagy ajándék az Eucharisztia, és hogy mennyire hiányzik!

Ugyanakkor további váratlan ajándékokat is kaptunk az elektronikus-virtuális világból. Mélyen érintett Ferenc pápa „élőben adott” Urbi et Orbi áldása, a teljes búcsú lehetősége. Szinte belénk égett a Csodatevő Feszület Krisztusának kezein lecsorgó esőcseppek látványa, s el-elgondolkoztat a Róma feletti ég különös fény-alakja is. Ide tartozik az is, hogy mi egy ideje mindennap délben Rómában vagyunk, a Szent Péter bazilikában: a Vatican News (Media) révén bekapcsolódva az Angelus, illetve Húsvét óta a Regina Coeli imádságba. Véletlenül(?) találtunk rá, és azóta bizony „rátapadunk”. Ebben a ragaszkodásban igen nagy szerepe van Őeminenciája Angelo Comastri bíboros atyának, a Szent Péter templom „főpapjának” (pontos címe, rangja hosszú bonyolult, és talán nem is az a fontos), aki csodálatos átéléssel imádkozza ezeket az imákat, a napi rózsafüzért és a Lorettói litániát. Az egyes titkok előtt és után elmondott elmélkedéseiben, imáiban egyenesen a Szűzanyára nézve (mert egészen biztos, hogy nem csak a Madonna szoborra), Óhózzá beszél – tényleg leírhatatlan bizalommal, magával ragadó hittel és szeretettel! Mindezt természetesen olaszul teszi – ami a nyelvet értőknek igazi lelki táplálék, azok számára pedig, akik csak nézik és hallják, a bíboros atya személyisége közvetíti szinte ugyanazt az élményt. Napi mintegy fél óra együttes ima. (Elérhető: <https://www.youtube.com/watch?v=MC-wB2gLpzM>). Időnként magunk is rácsodálkoztunk korábban, hogy minek is nekünk egy meglehetősen nagyképernyős televízió, de most már értjük: beleépült az imasarokba,

amely virággal, gyertyával kiegészülve „működik” – mintegy kis szentélyként, kápolnaként.

Visszatérve napi imáink „alakulására”: egy másik, nem kevésbé értékes ajándék a napi zsolozsma imaóráinak közös elimádkozása, amelyből immár naponta együtt elimádkozzuk (értelemszerűen a megfelelő napszakban) a *Reggeli dicséretet*, az *Esti dicséretet* és a *Befejező imaórát*. Egyszerűen bámulatos, hogy ezek az igazán régen született szövegek, zsolotárók, szentírási részek (Ó- és Újszövetség...) mennyire aktuálisak, sőt, döbbenetesen azok! Már nem is egyszerűen csak szövegek, hanem hozzánk szóló üzenet, felhívás, nevünkben is felhangzó kiáltás... és még annyi minden, amiről írni is nehéz. Csodálatos gazdagság – amellyel eddig alig éltünk, és most „rávezetődtünk”, amit csak megköszönni lehet.

Az előzőkkel már akár teljes is lehetne a napi imaprogram, mégis, továbbiak is beletartoznak: a három órakeres együtt elmondott Irgalmasság rózsafüzére, amelyet Ferenc pápának a mostani járvány idejére megfogalmazott imádságával fejezünk be, és természetesen az „Újlaki Rózsafüzér Tized”, amelyhez este 8 órakeres mi is csatlakozunk – utána elmondva Erdő Péter bíboros atyának a járvánnyal kapcsolatos imáját. Ez után valamivel később a már említett *Esti dicséret* és a *Befejező imaóra* zárja a napot – köztük az a napi rózsafüzér, amely korábban, a járvány előtti közös esti imánkat jelentette, és persze továbbra is része maradt. A lehetőségek és a lelki ajándékok tárháza pedig ezeken felül is, tényleg szinte végtelen: például esti szentségimádás Medugorjeban (Sarnyai Andrea tolmácsolásában egy ideje már magyar nyelven is követhető: <https://www.youtube.com/channel/UCrOK5mcyGnmBqZ0a6-hgaDQ>); különféle vlog (video-blog) beszélgetések, szentmise-közvetítések és így tovább.

Természetesen nem lehet, és nem is kell mindig mindenre „elmenni”, mindenbe bekapcsolódnunk, mindent meghallgatni – virtuálisan sem! Azt viszont nagyon jó tudni és át is élni, hogy ebben a váratlan és szokatlan helyzetben is megtalálunk bennünket az isteni kegyelem ajándékai – ugyancsak váratlan és szokatlan módokon is. Ez segít bennünket annak a felismerésében is, hogy amikor tehetetlennek érezzük magunkat és bizony frusztráltak is, például azért, hogy a lakásban vagyunk „bezárva”, ahelyett, hogy gyerekeink, unokáink segítségére lennénk – akkor követhetjük Lisieux-i Szent Teréz példáját, aki úgy lett hatékony és eredményes misszionárius, hogy ki sem lépett a kolostorból. Az ima ereje valóban erő, és nem baj, ha nem az történik mindig, amit mi szeretnénk, sőt, sokkal inkább az az igazán jó, ha komolyan vesszük az Atyához fordulva oly sokszor elmondott imát: legyen meg a Te akaratod!

Fejérdy Tamás

Élet koronavírus idején

Amikor Kínában felütötte fejét a koronavírus-járvány, sokan együtt éreztünk velük, de örültünk, hogy szerencsére nálunk nincs. Aztán terjedt, már az európai országokban is megjelent, március elején Magyarországon is. Napról napra vesztettük el biztonságérzésünket, vettünk vissza megszokott életünk forgatókönyvéből, míg végül elhangzott a felszólítás: Maradj otthon!

Ezt kérték az állami vezetők, akik virológus-biológus-orvosprofesszor szakemberek véleményét meghallgatva és a világ fertőzött országainak tapasztalatait figyelembe véve tették ezt. És ezt kérték gyerekeim is, miután nemrég ünnepeltük azon évszámú születésnapomat, amelytől a szakemberek a veszélyeztetett korosztályt számítják.

Vívódtam magamban, hogy vajon a vírus is tudja-e, hogy mikor volt a születésnapom, nagyon nehezemre esett, hogy sehova, még a templomba se menjek el. Sem szolgálattevőként, sem egyszerű hívőként. A következő héten ez már nem is volt kérdés, mivel beszüntették a nyilvános istentiszteleteket. Szerencsére Ferenc atya rögtön alkalmazkodott a helyzethez, és megkezdődtek az interneten közvetített misék. Azóta is minden délelőtt várom sok újlakival együtt, hogy mikor jelenik meg a youtube-on a reggeli mise felvétele. Sokat jelent, hogy a saját templomunkban – odaképzelve a padokba magamat és a testvéreket – nap mint nap részt vehetek szentmisén lelki áldozást végezve.

De hiányoznak a gyerekek és az unokák is, mindkét gyermekem és családjaik vidéken élnek, így velük is

csak az elektronikus kapcsolattartás maradt. Hogy valamilyen módon a távolból is bekapcsolódjak életükbe, kitaláltam, hogy minden nap felveszek diktafonnal egy mesét, és azt e-mailen elküldöm az unokáknak. Aztán már nővérem unokáinak is küldtem, így már tizennégy gyerek hallgatja napról napra Csupafül és Minibocs tanulságos történeteit.

Azt is felajánlottam, hogy segítek a házi feladatok megoldásában, ezt a saját unokák csak egyszer vették igénybe. De egyik barátnőm kislányának már többször segítettem a matekpéldák megoldásában, még ötöst is kaptunk rá! Aztán hallottam, hogy van egy honlap, ahol gyerekek segítséget kérhetnek házijuk megoldásához, ott is szoktam segíteni majd minden nap.

A telefonálás a személyes találkozások szüneteltetésével nagy szerepet kap, ugyanígy az elektronikus levelezés. Most a „békeidőben” kevésbé keresett barátokra is jut idő. Imák, receptek, irodalmi és zenei csatolmányok, humoros történetek, szemet gyönyörködtető képek érkeznek az e-mailekben, melyeket én is próbálok hasonlókkal viszonzni.

Húsvét ünneplésére is elektronikus formában volt csak lehetőségünk idén. Köszönjük Ferenc atyának, Márton atyának, a liturgikus és technikai szolgálattevőknek a szent három nap online közvetítését! A nagyszombati liturgia után csörgött a telefonom, egy kedves újlaki barát szólt bele: Krisztus feltámadt! És én örömmel feleltem: Valóban feltámadt!

H.Z.E.

„Hogy tetszik lenni?”

A minap a fenti kérdést hallottam a televízióban. Önkéntes unokákat keresett a riporter, akik magányos öregeket szívesen felhívnának telefonon a mostani járványos, nehezen múló, a koronavírus miatt karanténba zárt hetekben. Tetszett az ötlet, hiszen ez a kezdő mondat szíveket melegíthet fel. Nekem is olyan jól esik, amikor tizenhárom unokám valamelyike felhív: "Nagyikám, hogy vagy? Van-e valamire szükséged? Beszéljessünk, így jobban múlik a zárlat!"

És ez olyan jó. Levelezünk is, mármint, hogy írogatjuk az e-maileket, de az élő hang nagyon-nagyon fontos. Telefonálás közben nézem az engem körülvevő falakat, ahol a családi képek sorakoznak, melyek most még értékesebbé válnak. Nagyszüleim, szüleim, férjem, gyerekeim, unokáim, dédunokáim szeretettel néznek rám. A telefonokban a régiekről is elbeszélgetünk, most van rá idő.

Mennyi mindent köszönhetek az Úrnak, az unokáknak ezt is elmondom. Hogy őket is megköszönöm... Jó lenne, ha most is jönnének, meglátogatnának. De nem lehet, járvány van, csend van. Az előszoba ajtajában szeretetsomagokat helyez el az ügyeletes családtag. Se puszi, se ölelés. Utánuk integetek az ablakból. A kilincstre akasztott tulipánt beveszem, vázába teszem. Még sose örültem így virágnak. A tavasz és a remény jelének veszem. Meddig uralkodik még rajtunk ez a sok bajt, betegséget, halált okozó, világot felfordító gonosz kis vírus?

A tehetetlenség sebez. Mit tehetek így, Anna prófétaasszony életkorában, a szabályok betartásán kívül? Imádkozom. Uram, irgalmazz, Jézus, Dávid Fia könyörülj rajtunk! Családomért és az újlakiak nagy családjáért kérlek. Erősítsd meg hitünket! Abban is, hogy a járvány elmúltával megjavul a világ.

Keglevich Lászlóné

Keresztény szófejtés

ördög

szavunkkal a Halotti Beszédben (1200 körül) találkozunk először: Ádám apánk „*engede ürdüing íntetüinek és evék oz tilvut gyimilstül*”, hangzott körülbelül a szöveg. Szavunk korábbi sorsát illetően nincsen biztos támpontunk. A régebbi „déliabos” elméletek közül megemlíthetjük a neves Ipolyi Arnoldét (Magyar mythológia, 1854, 39 l.), aki az *őr* és a *dög* szavak összetételét vélte fölfedezni benne. Érdekesebb összevetésre ad alkalmat az a több helyen olvasható, Vámbéry Árminra való hivatkozás, miszerint a kirgiz (csagatáj) nyelvben az *erteng* (*örtüing*) szó ’elrejtett’ értelemben lenne használatos. Ha az ördögre mint az alvilág fejedelmére gondolunk, nem kizárt szavunknak ez a türk nyelvekből való eredeztetése, illetve azokkal való rokonítása.

A szóban mindkét magánhangzó nyíltabbá vált az idők folyamán (*ü>ö*), ami nem ritka jelenség nyelvünkben: ötszáz évvel ezelőtt még följegyeztek *gyüing* vagy *gyükér* alakokat, a *türül* vagy a *dül* szó pedig ma se cseng idegenül sokak fülében.

A végső zárhang [g] előtti orrhang [ŋ] használata fakultatív, talán nyelvjárásfüggő lehetett, hiszen már a Halotti Beszéd leírását követő két évszázadban is gyakrabban találkozunk az [ŋ] nélküli formával. Külö-

nös viszont, hogy szavunk származékában, az *ördögös*-ben biztos helyet szerzett magának a nazális hang.

Nyelvi fejtegetéseinken túlmutat a kérdés, milyennek képzelhették pogány eleink az *ördög* szóval jelölt lényt. Most csak egy érdekességre mutatunk rá: az ördögnek családja van – no, nem a vallásban, hanem a néphitben, a népmesében. Ott bizony emlegetik az ördög öreganyját – és ha napsütésben esik az eső, mi is felemlegetjük a feleségét.

Elképzelhető tehát, hogy a magyar nyelv *ördög* szava eredetileg nem volt egészen pontos fordítása a héber *sátán*-nak vagy a görög *δίαβολος*-nak (*diabolosz*). Érdekes mozzanatra hívja fel a figyelmet Kandra Kabos (Magyar mitológia, 1897):

„Hogy a magyar Ördög a kereszténységben nehezen fogott átalakulni teljesen gonosszá, egyik bizonyosságát az »Ördög« személy- és helynevekben látjuk.”

Ipolyi (Stummer) Arnold, aki életét nagyváradi püspökként fejezte be, meglehetősen riasztó nyelvezettel így summázza az ördögről szóló fejtegetését:

„Ördög nevünk és fogalmunkban e szerint, a halál, romlás, a rossz, gonosz elvének, a had öldöklő őr és védszellemének, vagy istenségének személyesített képzeletéről ősvallási hitnyom lappanghat.”

Szaszovszky József

Ferenc pápa azért imádkozott, hogy egységben maradjunk

Ferenc pápa április 14-én, kedden reggel a Szent Márta-ház kápolnájában bemutatott szentmisén Isten kegyelméért fohászzkodott, hogy felül tudjunk emelkedni a megosztottságon ebben a nehéz időszakban. A megtérés azt jelenti, hogy újra hűségesek leszünk Istenhez és egymáshoz is – akár jól megy a sorunk, akár rosszul.

„Imádkozunk, hogy az Úr megadja az egység kegyelmét nekünk. Hogy a mostani időszak nehézsége révén újra fölfedezzük a köztünk lévő szeretetközösséget. Az egységet, ami mindig fölötté áll minden megosztottságnak” – imádkozott a pápa.

Homíliája elején Az apostolok cselekedeteiből vett szakaszhoz (ApCsel 2,36–41) fűzte gondolatait: Péter pünkösdi napján nyíltan megmondja a zsidóknak, hogy Isten azt a Jézust, akit ők keresztre feszítettek, Úrrá és Messiássá tette. E szavak hallatán sokuknak fájdalom járja át a szívét, és azt kérdezik Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, testvérek?” Péter válasza egyértelmű: Térjete meg. Változtassatok az életetek. Megkaptátok Isten ígértét, és eltávolodtatok törvényétől, bálványokat követtetek, saját dolgaitokkal voltatok elfoglalva. Térjete meg, és legyetek újra hűségesek! Ők pedig megtérnek.

Megtérni azt jelenti, hogy újra hűségesek leszünk – magyarázta a pápa, majd hozzátette: ez az emberi magatartás nem túl gyakori az életünkben, vagyis hogy jó és rossz körülmények között egyaránt hűek maradjunk, kitartva hűséggel a bizonytalanságban is. A mi bizonyosságaink nem azok, amelyeket az Úr ad nekünk, a mi bizonyosságaink bálványok, és azok hűtlenné tesznek minket. Életünk és az Egyház története tele van hűtlenséggel – figyelmeztetett Ferenc pápa.

Homíliája második részében a pápa az aznapi evangéliumi szakasról szólt (Jn 20,11–18), amelyben a feltámadt Jézus megjelenik Mária Magdolnának, aki könnyezve állt Jézus sírjánál. Gyenge, de hűséges asszony Mária Magdolna, aki hű marad a sír mellett. Nem felejtette el, hogy mit tett érte az Úr. Ott állt hűségesen a lehetetlenséggel szemben, a tragédia előtt, az illúziók összeomlása után is, és az „apostolok apostola” lesz. Kérjük Istent, hogy őrizzen meg bennünket a hűségben – buzdított a Szentatya.

Ferenc pápa így fohászzkodott: „Kérjük ma az Úrtól a hűség kegyelmét. Köszönjük meg neki, amikor bizonyosságot ad nekünk, de soha ne higgyük, hogy azok a mi bizonyosságaink. Mindig lássunk túl saját bizonyosságainkon. Kérjük a kegyelmet, hogy hűsé-

gesek legyünk a sírok előtt is, a sok illúzió szerte-foszlása után is. Adja meg nekünk a hűséget, ami mindig megmarad, de nem könnyű megtartani. Kérjük az Urat, hogy őrizze meg a hűségünket.”

A pápa a szentmisét szentségimádással és eucharisztikus áldással zárta, a híveket a lelki áldozásra

biztatva. Végül elimádkozta a húsvéti idő Mária-antifónáját, a Regina Coelit.

*Forrás: Vatikáni Rádió
Magyar Kurír
2020. április 14.*

Hírek, hirdetések

Sok szeretettel köszöntjük az Édesanyákat!

A Mária rádió Családegyház programjában április 24-én délután 6 órától újlakiak beszélgettek a családról és az aktuális helyzetről.

Április 30-án, csütörtökön este szentségimádás volt templomunkban. Igaz, a járvány miatt csak a rácsig lehetett bemenni – de talán elkezdődött valami. Imádkozzunk a folytatásért.

Családi események márciusban

Halottaink:

Jakab Alice Irén (88), Bodó János Istvánné Ilona (80), Borza Istvánné Erzsébet (91), Szalay Rezsóné Magdolna (88), Dr. Viktor László Lajosné Szilvia (92)

Felhívás

Kedves Plébániai Társak!

Már Húsvétot megelőzően voltak közöttünk olyanok, akik azt kérdezték, hogyan lehetne perselypénzt fizetni a mostani megváltozott körülmények között.

Igen, erre szüksége is van a Plébániának. De a legkevésbé sem szeretnénk olyanoktól most pénzt kérni, akik esetleg maguk is rászorulók. Ők nem is kell, hogy végigolvassák ezt a levelünket. Tehát csak azokhoz fordulunk, akik az anyagi helyzetük alapján most megtehetik, hogy anyagilag

perselypénzzel

támogassák a plébániát. Ezt csak átutalással lehet megtenni plébániánk bankszámlájára, azaz az

OTP Bank 11702036-20546803-00000000

számlára. Kérjük azt is jelezni, hogy az átutalt összeg perselypénz, amit úgy lehet megtenni, hogy a "Közlemény" rovatba beírjuk: **PP**

A bevételekre azért is szükségünk van, mert a járványhelyzet következményeként egyre többen vannak közöttünk is olyanok, akiket plébániánk anyagilag is kell, hogy támogasson, mert munkájukat elveszítették vagy bérüket jelentősen lecsökkentették. Tehát nem csupán bevétel-kiesés a gondunk, hanem a jövőben nagyobb anyagi támogatást kell nyújtanunk a megszorulóknak.

Előre is köszönjük a támogatást. Isten fizesse meg!

a képviselőtestület nevében Harmat Péter alelnök

Aki az egyházi hozzájárulást (adót) banki átutalással szeretné rendezni, megteheti ezt a plébánia OTP Banknál vezetett 11702036 - 20546803 számú számlájára történő befizetéssel.

A jótékony célú adományokat köszönettel vesszük az Újlaki Sárlos Boldogasszony Alapítvány OTP Banknál vezetett 11702036-20644877 számú számlájára történő befizetéssel, illetve banki átutalással.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Szerkesztő: Szaszovszky József, műszaki szerkesztő: Balogh András

Felelős kiadó: Beran Ferenc plébános